

en Tilslibning og Tilpasning, men gælder en Bearbejdelse af hele Karakteren.

Altsaa i Korthed: Artighed er ofte det, der byder Opdrageren færrest Vanskeligheder. Uartighed det der byder flest. Men denne Vurdering har intet med godt og ondt at gøre. Enhver, der har med Børn at gøre, maa trænge ind til de Kræfter, der dikterer deres Handlinger. Om Formerne, hvori det værdifulde ytrer sig, er ham bekvemme eller ej, derom spørger den sande Opdrager ikke.

## Om Værgeraadene.

Da vi i Foraaret fik Loven om Oprettelsen af Værgeraad rundt i vort Land, blev denne Foranstaltning fra alle Sider hilst med den største Glæde, og alle var enige om, at her var et Felt, hvor mange varmtfølede Mennesker kunde komme med i Arbejdet, være med til at lyse op i mangt et Menneskeliv, for hvilket Fremtiden laa tungt og indestængt, uden Lys og Glæde. Den Gærning at tage sig af de mange, mange, som fra Fødselen af, saa at sige, kun var henvist til Livets Skygeside — Sorg og Miskendelse — for ofte efter en haabløs Kamp mod Fordom og Uret at gaa til Bunds, sammen med de mange, der af Mangel paa Vilje endte, enten i Fortvivlelse eller paa Forbryderbænken. Dette Arbejde syntes mig maatte ligge for og kunne tages op af enhver tænkende og villende Kvinde. — Mærkværdig nok havde Regering og Rigsdag haft det rigtige Syn paa Sagen og ikke lukket os ude af Værgeraadet. Stor har min Skuffelse dog været, naar jeg ser paa, hvad „Dansk Kvindesamfund“ har gjort for at komme med i det Arbejde. Mændene dog fandt os skikkede til. Saa godt som intet Sted i det hele Land, har vi [Dansk Kvindesamfund] faaet Kvinder ind i Værgeraadene. Jeg kender i hvert Fald intet Sted uden den By, hvor jeg selv har hjemme. Og hvorfor er det ikke sket? Fordi vi ikke har tænkt paa at gøre vor Indflydelse gældende. Mændene har ingen Skyld her; det viser bedst den Maade, Byraadet tog Sagen paa her hos os; ikke en Stemme rejste sig mod, at Dansk Kvindesamfunds Afdeling her ønskede sig repræsenteret i Værgeraadet. Med største Beredvillighed gav man os ikke blot et Medlem, men ogsaa en Suppleant i hver af Værgeraadskredsene og valgte de af os udpegede Kvinder.

Aalborg i December.

Bartholine Jørgensen.

## Kvindens retslige Stilling i Danmark.

Kortfattet Fremstilling  
af

cand. jur. *Henny Petersen.*

### I. Afsnit. Stillingen i personlig Henseende.

*Ugifte Kvinder.* Ifølge Chr. d. V. Danske Lov var alle *ugifte* Kvinder uden Hensyn til deres Alder umyndige, forsaavidt Formuedispositioner angaar; men ved Lov af 1857 blev *ugifte* Kvinder med Hensyn til Myndighed stillede lige med Mænd, d. v. s. de er myndige under Kurator med det fyldte attende Aar og fuldt myndige med det fyldte 25de Aar.

Hvad angaar den *ugifte* Kvindes personlige Myndighed, da var denne allerede anerkendt praktisk set før Loven af 1857. Den *ugifte* Kvinde var ligesom Manden personlig myndig, naar hun var fyldt 18 Aar. Hun kunde altsaa selv bestemme sit Opholdssted, tage Tjeneste o. s. v. ganske som nu.

Kun een Indskrænkning er der i denne ellers ubegrænsede personlige Myndighed, men der er den Trøst derfor, at denne Indskrænkning ogsaa gælder Mændene. Indskrænkningen er den, at enhver Mand eller Kvinde, der ikke er fyldt 25 Aar, skal have sine Forældres, sin Værges eller begges Samtykke til Indgaaelse af Ægteskab.

*Gifte Kvinder.* Loven af 1857 tog sig kun af de *ugifte* Kvinder; de *gifte* var i formueretlig Henseende ganske umyndige; de kunde ikke indgaa Forpligtelser eller afslutte Retshandler, der vedrørte det fælles Bo, ikke engang hvis de havde Særeje, kunde de raade selvstændigt over dette, de skulde altid have Samtykke enten af Ægtemanden eller en særlig Værges.

Først i 1880 fik den *gifte* Kvinde en begrænset formueretlig Myndighed, idet en Lov fra dette Aar giver hende udelukkende Raadighed over alt, hvad hun erhverver ved selvstændigt Erhverv; men ved en Lov af 7ende April 1899 blev Skridtet gjort fuldtud, idet det i denne Lov bl. a. bestemmes, at *Hustruens Myndighed i Formueforhold er den samme som ugifte Pigers*. Den faktiske Betydning af denne Myndighed er dog ikke saa stor, som det ved første Øjekast skulde synes, idet en følgende Bestemmelse i Loven udtaler: „Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden alene“, og til Fællesboet hører normalt, hvad Hustruen ejer ved Ægteskabets Indgaaelse, eller hvad der senere tilfalder hende ved Arv eller Gave. Dog er ikke blot Hustruens Raadighed over Selverhverv fastholdt, ligesom der er vid Adgang til ved Ægtepagt at ordne Formueforholdet paa enhver iøvrigt lovlig Maade; men Loven giver ogsaa Hustruen en vis Medbestemmelsesret over